

תת"ע 10051/06/16 - מדינת ישראל נגד ארליך עופר אייל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10051-06-16 מדינת ישראל נ' ארליך עופר אייל
בפני כבוד השופטת ענת יהב

בעניין: המאשימה: מדינת ישראל

נגד
הנאשם: ארליך עופר אייל

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו כי בתאריך 25/1/16 בשעה 15:30 בצומת המרד ואלחנן יצחק ובעת שהרכב היה בתנועה, השתמש בטלפון שלא באמצעות הדיבורית.

הנאשם כפר במיוחס לו וטען כי בעת שהשתמש בטלפון היה בעצירה מוחלטת.

מטעם התביעה

העדה ע"ת 1 רס"ל ירין יהלומי, אשר הגישה את הדו"ח שנרשם כנגד הנאשם - ת/1

כמו כן, במהלך עדותה נתבקשה ע"י ביהמ"ש לשרטט את המקום - השרטוט הוגש - ת/2.

מטעם ההגנה

העד הנאשם כעד יחיד מטעמו והגיש במהלך חקירתה הנגדית של השוטרת שתי תמונות שצילם ביום האירוע - נ/1 + נ/2.

גירסת התביעה

השוטרת ע"ת 1, העידה, כי בעת שעמדה ברח' אלחנן בתל אביב מול בית מס' 5, כאשר מבטה מופנה לכיוון הצומת, ראתה את רכב הנאשם נוסע ברח' אלחנן מכיוון מערב למזרח בנתיב הימני, כשהוא מתקרב לעברה.

העדה הבחינה בנאשם אשר מחזיק טלפון נייד בידו הימנית בגובה ההגה כשיד שמאל שלו אווזת בהגה.

הטלפון של הנאשם היה בצבע לבן.

העדה מתארת, כי ראתה כל זאת דרך השמשה הקדמית. וכשעצרה אותו וניגשה אליו עדיין אחז בידו ב"אותה הצורה" את הטלפון הנייד ותוכנת ה"ווייז" דלקה (ת/1).

בת/2 ניתן לראות בבירור, כי הנאשם נסע, כשהוא מתקדם לעברה של העדה ובעת שהיא ניצבת ממולו ובהמשך, לאחר שעצרה אותו- לצידו.

גירסת ההגנה - הנאשם

מעיד שהוא וחברתו (אשתו היום), חזרו מ"מדידות" של שמלת הכלה, ומכיוון שלא הכיר את המקום אליו הגיע, עצר בתחנת האוטובוס- במפרץ, על מנת להפעיל את תוכנת הווייז (עמ' 4 ש' 27 - 31).

אומר שמעולם לא היה לו טלפון בצבע לבן.

בחקירתו הנגדית מבהיר, כי עד לרגע שבו נקשה השוטרת על חלון רכבו, לא ראה אותה.

לשאלת התובעת מדוע לא נתן לחברתו להפעיל את התוכנה ענה: "היא לא יודעת להפעיל כמו שאני אוהב ורוצה" (עמ' 5 ש' 27).

בסיכומי המאשימה:

מבקשת להרשיע את הנאשם על פי עדות השוטרת וליתן לה את מלוא האמינות, שכן, מצביעה על כך, שפרטים רבים בעדותה של השוטרת אושרו על ידי הנאשם. וביקשה להעדיף את גירסתה.

בסיכומי הנאשם:

מבקש לזכות אותו, כאשר מקשה על דברי השוטרת בנקודה שלדעתו לא יכולה הייתה לראות את הטלפון על פי עדותה, אם היה מחזיק אותו בגובה ההגה.

כמו כן, בעובדה שהשוטרת לא הכחישה כי יתכן שנקשה על חלון רכבו, מבקש מבית המשפט לקבוע, כי ניתן היה לעשות כך, רק אם היה בעצירה מוחלטת, כפי שטען מלכתחילה.

מבקש שלא להחזיק בחוסר ניסיונו לחובתו, שכן איננו עו"ד.

דין והכרעה:

הזהרתי עצמי עוד קודם החלטתי בדבר איזוהי הגרסה אשר עדיפה עליי, שכן, מדובר בגרסת השוטרת אל מול זה של הנאשם, אולם לאחר בחינה מעמיקה ונוכח הנימוקים שלהלן החלטתי להרשיע את הנאשם ולקבל את גרסת המאשימה:

1. האמנתי לעדת התביעה- השוטרת ירין יהלומי, באשר הדוח אשר נרשם על ידה היה מפורט, כשאזכר שמות הרחובות, כיווני נסיעה, הודגש נתיב הנסיעה בו נהג הנאשם, באיזה אופן החזיק את הטלפון הנייד, באיזו יד, באיזה גובה וצבעו של הטלפון.

הפירוט הדקדקני, כפי שפורט על ידה אינו מותיר ספק בדבר ביצוע העבירה כפי שנראה על ידה, בעיקר לאור כך שהנאשם נהג והתקרב אל העדה, כך שהעבירה בה הבחינה מרחוק, הלכה והתבררה כנכונה ככל שהנאשם התקרב לעברה.

2. אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם נהג בנתיב הימני מכיוון מערב למזרח ועצר במפרץ של תחנת האוטובוס, כך אף אין מחלוקת כי העדה ראתה באותו מעמד בסמוך לעצירה את הטלפון הנייד בידו הימנית כשתוכנת ה"וויז" דולקת. (עמ' 6 ש' 11).

בנקודה זו יש אף לציין כי תגובתו הראשונית של הנאשם הייתה כי מדובר בתוכנת "וויז".

אף בעניין זה אין מחלוקת, אלא שהנאשם מבהיר כי הרחיב לאחר מכן שהדליק את התוכנה לאחר שנעצר עצירה מלאה.

3. בת/1, כפי שנרשם לעיל, צוין צבעו של הטלפון- "**לבן**"- בעניין זה, ואף על פי שהעדה העידה ונחקרה נגדית על ידי הנאשם, לא מצא הנאשם, לשאול אותה, או אפילו להעיר לה בנושא זה.

דבר זה נראה תמוה, נוכח העובדה, שבעדותו הראשית של הנאשם צוין שמעולם לא היה לו טלפון בצבע זה.

לא קיבלתי את נימוקו של הנאשם כי אינו עו"ד, ועל כן, לא מצא לנכון לשאול אותה את השאלה, מהייתה לדעתו, "**לא רלוונטית**" (עמ' 6 ש' 1 - 3).

כשנשאל מדוע, אם עובדה זו אינה רלוונטית מצא לאזכר זאת בעדותו, התפתל והשיב תשובה שאינה מספקת ואינה נותנת מענה. (עמ' 6 ש' 6 - 11).

4. הנאשם אף לא מצא שיש להביא את העדה שהייתה ברכב בעת הנסיעה - מי שהיום אשתו, על מנת להעיד ולחזק את גרסתו ולא מצאתי לקבל את נימוקו בדבר כך שמדובר בדיון ההוכחות בסמיכות ללידת ילדם (חודש קודם לכן), שכן במועד שבו כפר ביום 6/7/16, נדחה המשפט למועד הוכחות ואף נמסרה לידי הזמנה שם נרשם במפורש כי עליו להביא את כל ראיותיו והעדים אשר יש בהם כדי לחזק את גרסתו.

לו רצה הנאשם היה מבקש דחייה, או מעלה טענה זו באותו המועד או מאוחר יותר (דיון ההוכחות נקבע כ - 5 חודשים לאחר הכפירה).

אף על פי שטען הנאשם שאינו עו"ד, לא התרשמתי שמדובר במי אשר לא מכיר את ההליכים, נהפוך הוא, מדובר באדם המצוי ומבין בצורה טובה את ההליכים וכן אף ניתן לראות מן החקירה הנגדית אשר ביצע ואף הגיש 2 תמונות אשר צולמו מיד ובסמוך לאותו האירוע.

5. לא מצאתי שיש בתמונות שהגיש הנאשם **1/נ + 2/נ** כדי להעלות או להוריד לצורך הוכחת העבירה שמיוחסת לו, דהיינו, המיקום שבו חנתה (או לא) הניידת של השוטרת, או המיקום בו נתבקש להסיע את רכבו מן המפרץ לצורך רישום הדו"ח.

בעניין זה ולמעלה מן הצורך אעיר, כי בתצלום נראית מכונית ללא שניתן להבחין במספר הרישוי שלה, וכמו כן, לא ניתן להבין האם מדובר בניידת סמוייה או ברכב אזרחי, עדיין, כפי שאמרתי לעיל, אין כך כדי לשנות לעניין הוכחת העבירה.

6. לא ברור, האם בעת שהנאשם נהג, החל כבר בחיפוש אותה תוכנת ה"וויז", אולם ברור הוא, כי הטלפון הנייד כבר היה אחוז בידו הימנית כשהוא מתחיל לברר לגבי אותה התוכנה, וייתכן שתוך כדי כך אף התכוון לעצור את רכבו, אך גם אם עשה זאת סימולטנית הרי שיש בכך כדי למלא אחר יסודות העבירה.

עוד עולה, מן הראיות, מיד ובסמוך לעצירתו, (אם לאחר שראה שהשוטרת שהייתה מולו סימנה לו, או אם עשה זאת עוד קודם שראו אותה), המשיך והחזיק את הטלפון בידו ובאותה הצורה, וכשניגשה השוטרת אליו והעירה את תשומת ליבו ענה לה כפי שענה.

7. בעניין זה יש לציין ביטחונה הרב של השוטרת את אשר ראתה כשענתה לחקירת הנאשם:

"אם יש לי ספק לגבי ביצוע העבירה, אז אין לי ספק ואני לא רושמת דו"ח" (עמ' 3 ש' 12-13).

לסיכום:

האמנתי לעדותה של עדת התביעה, אשר העידה בביטחון מלא, נצמדה לפרטי הדוח אותם רשמה, לא הוסיפה ולא ניסתה לעבות או להוסיף על הרשום, והתרשמתי אל נכון, כי לו היה לה ספק בביצוע העבירה אותה רשמה-זו לא הייתה נרשמת.

לאור כל הנימוקים לעיל מצאתי לבכר ולקבל את גרסת השוטרת במלואה, כך שהמאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם ברמה הנדרשת ומעל לספק סביר ואני מרשיעה את הנאשם בעבירת שימוש בטלפון הנייד שלא באמצעות הדיבורית.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשע"ז, 14 דצמבר 2016, במעמד הצדדים